

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **FARMAHUCUL, s.r.o.**, se sídlem Vítkovice v Krkonoších – Janova Hora, PSČ 512 38, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem v Liberci 2, U Jezu 642/2a, za účasti: **1. Ing. I. K. a 2. M. K.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. června 2012, č.j. OÚPSŘ 126/2012-rozh., t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. června 2012, č.j. OÚPSŘ 126/2012-rozh., se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3. 000,- Kč do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 16. 2. 2012, sp. zn. MUJI 3950/2011/ÚPSŘ, č.j. PDMUJI 2073/2012/PL/Rozh. kterým bylo k žádosti společnosti Wintersports marketing s. r. o. vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Stavba nového vleku v linii stávajícího

vleku (BLV 1-H)“ na pozemcích p.p.č. 1863/1, 1863/10, 1863/15, 1863/16, 2078,2079,2080, 2087, 2088/1, 2088/2, 2092 a 3114 v k. ú. Vítkovice v Krkonoších, Obec Vítkovice.

II. Obsah žaloby

Žaloba obsahovala 4 žalobní námitky.

V první z nich žalobce vytkl stavebnímu úřadu jako prvoinstančnímu orgánu, že jej měl poučit o jeho právech a povinnostech ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Takového poučení se žalobci nedostalo, v důsledku čehož se s přihlédnutím k zásadě koncentrace řízení dle § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nemohl při veřejném ústním jednání zaměřit pouze na námitky, které v rámci zákonem stanoveného rozsahu mohl v řízení uplatnit. Zejména ve svých námitkách neuvedl v plném rozsahu a patřičně podrobně, jak se konkrétně daná stavba dotkla jeho práv, což žalobci vytkl žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Dále měl stavební úřad vážně pochybit, když se pro posuzování umístění dané stavby nezabýval dopadem stavby na území. Konkrétně tím, jaké dopady bude mít stavba nového vleku na související sjezdovou trať, na což žalobce v průběhu správního řízení poukazoval. Dle něho povede sjezdová trať ve své dolní části přes jeho pozemek, jiná trasa není možná. S tím ale žalobce nesouhlasí, realizací stavby tak bude zasaženo do jeho vlastnického práva.

Ve třetí žalobní námitce brojil žalobce proti tomu, že stavební úřad v rozporu s § 90 písm. e) stavebního zákona neposoudil, zda realizovanou stavbou, konkrétně umístěním horní vratné stanice vleku a horní stanice obsluhy lyžařského vleku, nezasáhne do žalobcova práva užívat svůj sousední pozemek p.č. 1863/2 k zimnímu vyběhávání chráněného plemene huculských koní, když k témuž účelu žalobce pozemek dlouhodobě užívá.

V poslední žalobní námitce vytkl žalobce správním orgánům, že se vůbec nezabývaly otázkou ochranného pásma lyžařského vleku dle zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o drahách“), což ex lege měly. Upozornil na to, že od 11. 6. 2006 se uvedený zákon vztahuje i na lyžařské vleky. Existence ochranného pásma vyplývá z § 8 citovaného zákona, v daném případě zasahuje toto ochranné pásmo zcela jistě až na pozemek žalobce p.č. 1863/2, možná i na pozemek p.č. 2081/5. Stavební úřad nevzal v potaz dopady ochranného pásma umísťovaného vleku na sousední pozemky jiných vlastníků. Žalobce pak ani nepoučil o možnosti vznášet v průběhu správního řízení námitky týkající se této problematiky.

Protože uvedená pochybení odvolací orgán neodstranil, je dle žalobce nezákonné jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak rozhodnutí napadené žalobou. Navrhl proto, aby je z toho důvodu krajský soud rušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil. Tvrzení žalobce obsažené v první z nich nemá dle jeho názoru oporu v listinách založených ve spise, konkrétně v písemnosti ze dne 3.11.2011, sp. zn. MUJI 3950/2011/ÚPSŘ, č.j. PDMUJI 16425/2011/PI/Ozná, kterou bylo oznámeno zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání k předmětné stavbě. Na první straně této písemnosti bylo uvedeno poučení o možnosti vznesení námitek účastníků řízení a připomínek veřejnosti a to nejpozději při veřejném ústním jednání s tím, že jinak k nim nebude přihlédnuto. Pokud jde o možnost vznesení námitek účastníky řízení, pak oznámení rovněž obsahuje poučení pro účastníky řízení, co musí v souvislosti se vznesenými námitky uvést. Tato skutečnost pak znamená, že stavební úřad v rámci tohoto oznámení naplnil poučovací povinnost správního orgánu ve vztahu k účastníkům řízení, která mu vyplývá ze základní zásady uvedené v § 4 odst. 1, a tedy zajistil, že účastníkům řízení, včetně žalobce bylo poskytnuto přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani skutečnost, že oznámení bylo kromě stavebníka, obce a dotčených orgánů, ostatním účastníkům oznámeno veřejnou vyhláškou, neboť takový způsob oznámení striktně stanovuje stavební zákon ve svém § 87 odst. 1, kdy dle tohoto ustanovení platí, že tam kde je pro dané území vydán územní plán, v němž se předmětná stavba umísťuje, a to je právě posuzovaný případ, pak se ostatním účastníkům řízení, mezi které se řadí též žalobce, oznamuje veřejnou vyhláškou.

Ke druhé z žalobních námitek žalovaný uvedl, že předmětnou stavbou v území nedochází k novému využití území oproti stávajícímu využití. V daném území byl z hlediska historie vždy lyžařský vlek, který sloužil k přepravě lyžařů, včetně sjezdové tratě, který byl řádně povolen a zkolaudován, včetně vymezené sjezdové tratě. Pokud jde o předmětnou stavbu, pak tato je prováděna v rámci výměny stávajícího vleku za nový v jeho linii vyjma úseku v horní části (od sloupu č. 6, 7 a 8 a horní stanice), kde dochází k odklonu od původní přímé linie původního vleku, kdy tomuto odklonění odpovídá vymezená část sjezdové trati nutná k napojení na stávající sjezdovou trať, která se nemění, a její vyznačení v dokumentaci má pouze informativní charakter o již existujícím stavu v území. Z toho pak vyplývá, že tato část stávající sjezdové tratě nemohla a ani nebyla předmětem žádosti a proto nemohla být ani předmětem rozhodování v územním řízení. Dále uvedl, že pokud se týká pozemků, na kterých je předmětná stavba umísťována, včetně pozemků, na kterých je nově vymezena část sjezdové tratě, nejsou ve vlastnictví žalobce, ale ve vlastnictví stavebníka a dalších vlastníků, jejichž souhlasy byly ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona v řízení předloženy, jsou součástí spisu a žadatel tak v souladu se zákonem prokázal právo umístit na nich předmětnou stavbu.

Pokud se týká námitky žalobce ohledně hluku z provozu předmětné stavby na pozemek 1863/2, žalovaný konstatoval, že z hlediska umísťované stavby, včetně jejího odklonění v horní části, nedochází ke změně užívání pozemků v sousedství žalobce, které i nadále budou sloužit ke stejné funkci, tj. provozu vleku a s tím spojeným aktivitám. Tato skutečnost pak znamená, že z hlediska vyhodnocení provozu předmětné stavby na okolní pozemky, včetně pozemků ve vlastnictví odvolatele, kdy nedochází k navýšení přepravní kapacity oproti původnímu vleku, se nemůže jednat o zatížení, které by bylo v příkrém rozporu se stávajícím stavem. Navíc podmínkou č. 8 územního rozhodnutí bylo uloženo, aby součástí projektové dokumentace ke stavebnímu povolení byla akustická situace provozu předmětné stavby, jejímž předmětem by bylo posouzení dopadu předmětné stavby na nejbližší okolí, tedy i možného dopadu na pozemky ve vlastnictví žalobce. Stanovením této podmínky je tedy zajištěno, že zkoumání hluku z předmětné stavby bude řešeno v dalším stupni projektovou dokumentací ke stavebnímu řízení, ve kterém bude mít žalobce postavení účastníka řízení a kde bude moci prostřednictvím uplatnění svých procesních práv se k předmětné akustické situaci z hlediska ochrany vlastnických práv vyjádřit a stavební úřad bude mít za povinnost se s námitkami žalobce vypořádat.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný s odkazem na § 1 zákona o dráhách konstatoval, že citovaný zákon se nevztahuje na lyžařské vleky, a proto tento zákon na předmětnou stavbu nelze z hlediska jejího povolení uplatnit, tj. včetně povinnosti vymezovat ochranné pásmo k předmětné stavbě (viz § 8 citovaného zákona). Pouze v § 47 odst. 1 citovaného zákona je zmíněn pojem lyžařského vleku, ale to v souvislosti s jeho provozováním, kdy je zde uložena povinnost, aby před uvedením lyžařského vleku do provozu byla schválena jeho způsobilost k provozu drážním úřadem. Tato podmínka je však vztažena k již samotnému užívání stavby a nikoliv k jejímu umístění, kdy rovněž na vysvětlenou je nutné uvést, že jde vysloveně o řešení technické otázky vlastního lyžařského vleku, resp. technického zařízení, kdy průkaz technické způsobilosti musí být vydán před uvedením lyžařského vleku do provozu. Zopakoval proto, že citovaný zákon z hlediska povolovacího procesu na předmětnou stavbu lyžařského vleku nedopadá, a proto je nutné tvrzení žalobce o opaku odmítnout.

Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobce

i žalovaný souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř.s., o čemž byli ve výzvě předsedy senátu řádně poučeni. O věci usoudil následovně.

Prvním třem žalobním námitkám přisvědčit nemohl. Naopak se musel přiklonit k závěrům žalovaného, které prezentoval ve svém vyjádření k těmto námitkám.

Pokud jde o splnění poučovací povinnosti, správní orgány ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán poskytne v souvislosti se svým úkolem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, dostaly. Je to patrné zejména z oznámení o zahájení územního řízení o umístění stavby a současného pozvání k veřejnému ústnímu jednání ze dne 3.11. 2011, sp. zn. MUJI 3950/2011/ÚPSŘ, č.j. PDMUJI 16425/2011/PI/Ozná. V něm správní orgán poučil účastníky správního řízení standardním způsobem o tom, že mají možnost vznášet námitky a to nejpozději při veřejném ústním jednání s tím, že jinak k nim nebude přihlédnuto. Účastníci řízení byli rovněž poučeni o tom, co musí v souvislosti se vznesenými námitkami uvést. Takové poučení považuje krajský soud za dostačující, nenarušující excesivním způsobem shora citovanou zásadu činnosti správních orgánů.

Pro zamítnutí druhé žalobní námitky, v níž žalobce brojil proti tomu, že správní orgány nezhodnotily, jaké dopady bude mít stavba nového vleku na související sjezdovou trať, která ve své dolní části vede přes jeho pozemek, je relevantní skutečnost, že tato sjezdová trať nebyla předmětem žádosti stavebníka. Je to logické, protože umístěným dotčené stavby vleku nedochází k novému využití území oproti současnému stavu, jak podrobně poslal žalovaný ve vyjádření k žalobě. Rovněž z projektové dokumentace je zřejmé, že pokud jde o pozemek žalobce p.č. 2081/5 v k.ú. Vítkovice v Krkonoších, tak ten slouží v zimních měsících jako sjezdovka i v současnosti a v jeho využití nedochází vydáním napadeného rozhodnutí k žádné právní ani faktické změně. Pokud sjezdová trať nebyla (a ze shora uvedeného plyne, že ani nemohla) být předmětem žádosti stavebníka, pak nemohla být ani předmětem rozhodovací činnosti orgánů územního řízení.

Správní orgány se dle krajského soudu vypořádaly dostatečným způsobem i s žalobcovou námitkou nadměrného hluku zasahujícího jeho pozemek p. č. 1863/2 v k.ú. Vítkovice v Krkonoších jako důsledek povolení umístěvané stavby. Podstatná není ani tak skutečnost, že umístěním stavby nemůže dojít k příkrému rozporu se současným stavem, jak uvedl žalovaný (to ještě o možné existenci negativních hlukových vlivů na žalobcův sousední pozemek nic nevypovídá), ale skutečnost, že správní orgány plně respektovaly názor dotčeného orgánu státní správy v oblasti ochrany veřejného zdraví (tedy i v oblasti dodržování hygienických, včetně hlukových, norem) - Krajské hygienické stanice, jak jej vyjádřila ve svém závazném stanovisku ze dne 13. 6. 2011. Tento závěr našel plnou odezvu v podmínce č. 8 písm. a) územního rozhodnutí o umístění stavby, v níž správní orgán uložil, aby

součástí projektové dokumentace ke stavebnímu povolení bylo vyhodnocení akustické situace provozu předmětné stavby, jehož předmětem by bylo posouzení jejího dopadu na nejbližší chráněné prostory dle § 30 zákona č. 258/2000 Sb. Krajský soud dává za pravdu žalovanému v tom, že stanovení této podmínky zaručuje, že otázka zkoumání hluku z předmětné stavby a jeho případného negativního vlivu na sousední pozemky bude předmětem stavebního řízení, tedy že se nejedná o věc uzavřenou, k níž se již žalobce nebude moci vyjádřit.

Důvodnou však krajský soud shledal poslední ze žalobních námitek. Žalovaný se mylí, pokud se domnívá, že na stavbu lyžařského vleku ustanovení zákona o drahách nedopadají. Tak tomu bylo do 10. 6. 2006, kdy ustanovení jeho § 1 odst. 2, které vymezuje ty dráhy, na něž se zákon o drahách nevztahuje, obsahovalo výslovně i lyžařské vleky. Novelou zákona o drahách č. 191/2006 Sb., která nabyla účinnosti dne 11. 6. 2006, však byla výjimka ve vztahu k lyžařským vlekům zrušena. To bylo ostatně jedním z hlavních důvodů uvedené novely, jak plyne z důvodové zprávy k ní, na níž krajský soud odkazuje.

Tuto skutečnost si ve správním řízení o umístění stavby evidentně správní orgány neuvědomily a rezignovaly na ni. Jinak by jistě vedly stavebníka k úpravě projektové dokumentace, neboť ta s existencí ochranného pásma dráhy rovněž nepočítá. Přitom ochranné pásmo dráhy, jak na ně upozorňuje žalobce s tím, že nepochybně zasahuje na pozemky v jeho vlastnictví, vzniká dle § 8 odst. 1 zákona o drahách ze zákona na základě předchozího rozhodnutí o umístění stavby. Právě v řízení o umístění stavby je tak dán prostor účastníkům řízení pro uplatnění námitek týkajících se této problematiky. Stejně tak právě v územním řízení stavební úřad posuzuje dle § 90 písm. e) stavebního zákona, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. K tomu krajský soud ještě dodává, že případný přesah ochranného pásma dráhy na pozemky sousedů je jistě skutečností způsobitou zasáhnout do realizace jejich vlastnického práva. Vždyť případná kolize umísťované stavby s některým ochranným pásmem zřízeným či vzniklým ve prospěch oprávněné osoby a nesouhlas této osoby s takovou stavbou představují skutečnosti bránící vydání rozhodnutí o umístění stavby (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2013, č.j. 4 As 73/2013-42; dostupný na www.nssoud.cz).

Souladem záměru žadatele o umístění stavby lyžařského vleku se zákonem o drahách se ale správní orgány obou stupňů v řízení o umístění této stavby vůbec nezabývaly. Rozhodnutí žalovaného tak v této části shledal krajský soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezbylo mu proto, než pro tuto vadu řízení rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž toto pochybení napraví.

Pro úplnost krajský soud připomíná, že v dalším řízení je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Z obsahu soudního spisu plyne, že jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení představuje pouze zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,-- Kč. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit.

Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty mohou požadovat náhradu nákladů řízení pouze výjimečně, při splnění podmínek vymezených v § 60 odst. 5 s. ř. s. Ty v dané věci naplněny nebyly, proto krajský soud žádné z osob na řízení zúčastněných náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu